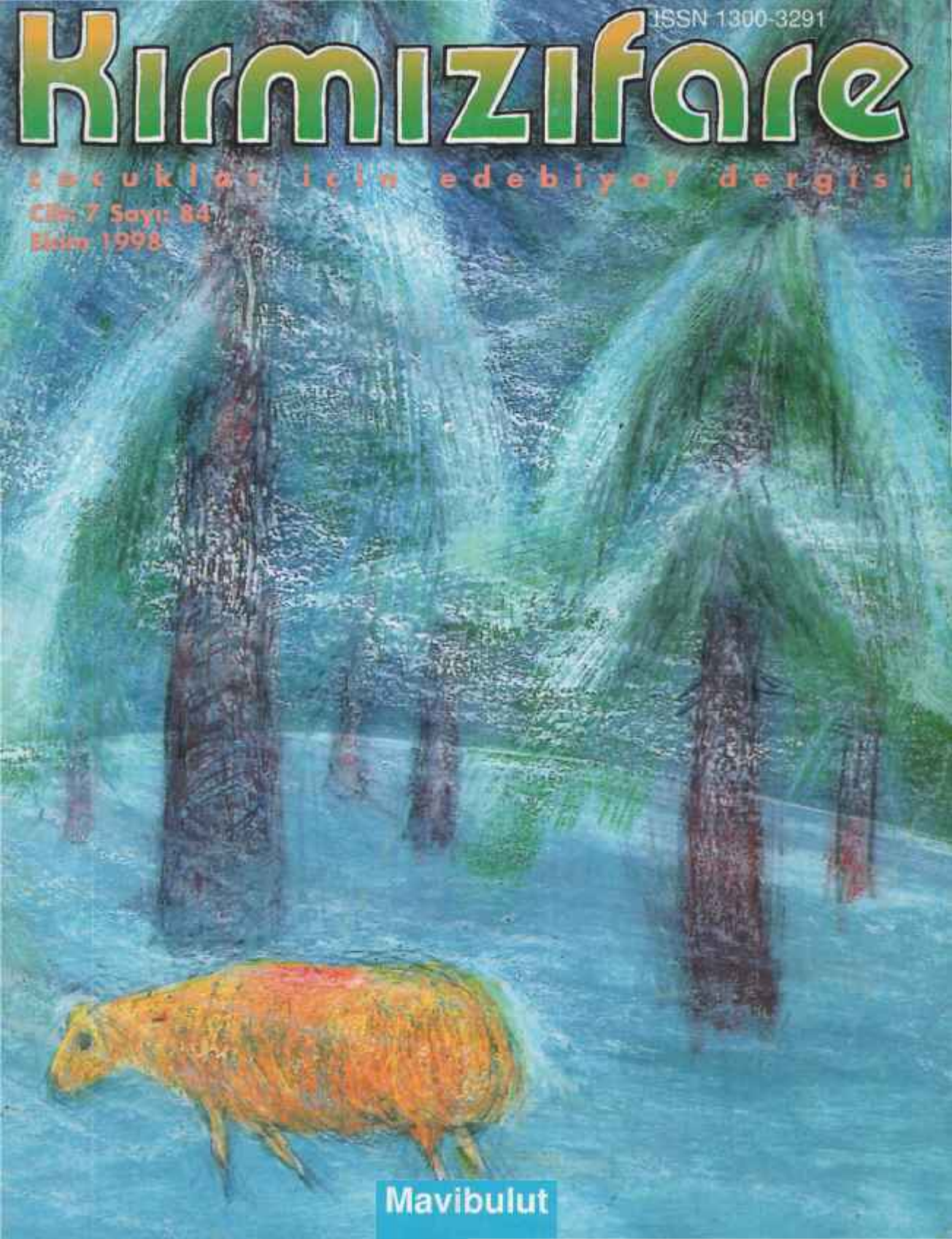

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 Sayı: 84
Ekim 1998

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 * Sayı: 84 * Ekim 1998

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 400.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 4.500.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

*

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Kapak: İsmail Kaya (**Kınalı** adlı kitabından-Kök Yayıncılık, 1997)

MERHABA

İlk kez dedemle kırdaki gezerken yılan görmüştüm. Ne olduğunu tam bilmediğim için de hiç korkmamıştım. Daha sonra okuduğum bazı öykü kitaplarından yılanların pek de tekin olmadıklarını öğrenince bu tuhaf hayvanlar daha da çok ilgimi çekmeye başladı. Herkese korku veren bir hayvan olduğundan büyücülerin başkalarını etkilemek için kullandığı malzemenin arasında da yılanların hep yeri olmuş. Ayrıca yılan oynatıcılar, yılanlarla çeşitli sirk gösterileri yapanlar her zaman ilgi görmüş. Bu eli ayağı olmayan ürpertici hayvanların aslında çok çaresiz kaldığı durumlar da var. Örneğin kumda hareket edemediklerini öğrenince çok şaşırılmıştım. Vücutlarını kıvrıya kıvrıya sürünerek yol aldıkları için kumda süründükleri zemin hareketli olduğundan ilerleyemiyorlarmış. Yani bir yılanla karşılaştığınızda kumlu bölgeye doğru kaçmak işinize yarayabilir. Ama bildiğimiz önemli bir kural şu: Hayvanlar bir nedeni olmaksızın bize saldırmıyorlar. Ya aç olduklarından, ya da biz onları rahatsız edersek bize saldırıyorlar.

Fatih Erdoğan

Fındıkfaresi

Yetenekli abonelerimizin sayfası

Alper Alimoğlu
Enke Çiftleri 2-C

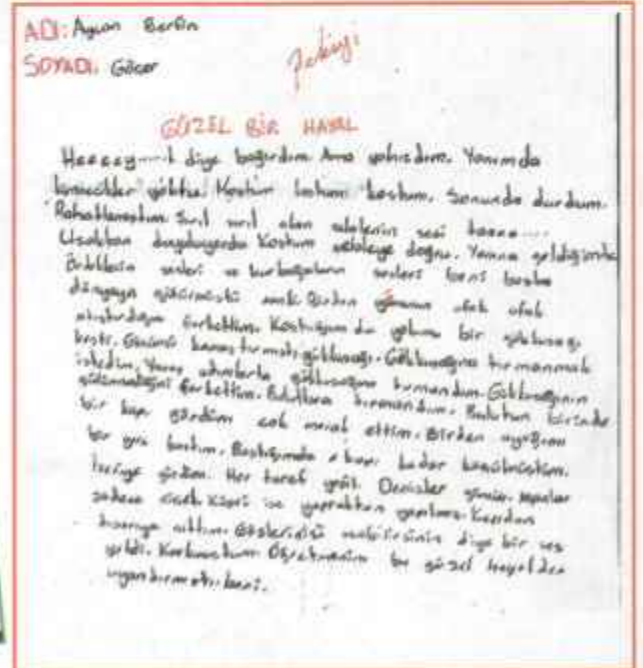
Cansu adında bir kız Afacan İpkkis'a aşık oldu. İpkkis ve kaba çocuk eve giderken Cansu İpkkis'in yanına yaklaştı ve İpkkis'e çıkar mısın teklifi etti. İpkkis hayır dedi ve böylece Cansu'nun kalbini kırdı.

Çünkü İpkkis Cansu'nun gözünden anladığı evlenseydiler Cansu hep İpkkis'e bunu yap şunu yap diyecekti. Ondan İpkkis hayır dedi. Ve böylece Cansu İpkkis'ten nefret etti.

Sevgili Alper, Yazdıklarının tümünü okudum. Hepsini yayımlamak isterdim (özellikle uzayda beş gezgin hikayesi çok heyecanlı) ama o zaman dergimizin 389 sayfa kalınlığında olması gerekirdi. Kısa öykülerinden göndermeye devam et. —**Kırmızıfare**

2

Çam Ağacı Gülten Karlı Resimler : Mehliha Baş

Resim yapmayı çok severim ben. Kağıdı ve boyaları önüme aldığım zaman ne resmi yapayım diye hiç düşünmem. İlkbahar mevsimini çok sevdiğim için hep ilkbahar resmi yaparım. Dün akşam yine ilkbahar resmi yaptım. Kağıdımın her tarafını çiçek açmış meyve ağaçlarıyla doldurdum. Meyve ağaçlarının yanına bir de çam ağacı yaptım. İçinde ördekler yüzen bir minik göl yaptım. Gölün çevresini çimenlerle doldurdum. Çimenlerin arasına kır çiçekleri yaptım; sarıya, mora, kırmızıya boyadım. Birkaç tane

serçe yaptım. İki üç tane kelebek, beş tane de arı...

İşim bittikten sonra boyalarımı topladım. Resmimi çalışma masamın rafına dayadım. Böylece yattığım yerden resmime kolayca bakabilecektim.

Bir süre baktım resmime. Yaptığın şey çok güzeldi. Yalnız, o çam ağacı, meyve ağaçlarının yanında bir başına kalmıştı. Silse miydim acaba? Yok yok silersem resmim bozulur. Hem böylesi daha iyi, diye düşündüm. Uykum da iyice gelmişti. Gözlerim kapanmak

üzereydi. Ağaçlarım, kuşlarım, çiçeklerim, arılarım, kelebeklerim, ördeklerim ne güzeldi... Sonra sonra birden canlanıverdiler! Kelebekler nazlı nazlı uçuyor, arılar bal topluyordu. Kuşlar ötüşüyor, ördekler yüzüyordu. Ağaçlarım kıpır kıpırdı. Sanki aralarında konuşuyorlardı.

Aaaa! Elma ağacı bana doğru geliyor! Geldi, geldi, geldi, "Barış" dedi, "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor bakalım," dedim.

"Biz meyve ağaçları öyle güzeldiz ki. Şu çam ağacını niçin yaptın? Yanımızda

çok çirkin duruyor. İğne gibi yaprakları var! Hiç sevmedik onu. Lütfen siler misin şu çam ağacını?"

"Aaaa! Hiç öyle şey olur mu? O da bir ağaç. Nasıl silebilirim?" dedim

"Silme o kadar zor değil ki. İstersen hemen silebilirsin. Yataktan kalkmaya üşeniyorsan, silginin yerini söyle. Ben silerim."

"Kesinlikle olmaz. Buna izin veremem! Hem sen, lütfen yerine gider misin? Uykumu kaçırıyorsun!"

"Ama Barış! Çam ağacı hiç işe yaramıyor. Kuşlar, arılar, kelebekler

dallarına konmuyor. Çiçekleri bile yok. Sevmiyoruz biz onu!"

"Onu tanımadığınız için, sevmiyorsunuz. Bir tanışınız, öyle seversiniz ki. Hadi git şimdi başımdan. Uyumak istiyorum," dedim.

Elma ağacı gitti. Bu sefer de çam ağacı geldi, "Barış! Barış!" diye seslendi.

"Efendim!" dedim. "Ne söyleyeceksen, çabuk söyle."

""Barış! Sana çok küstüm. Yapraklarımı iğne gibi yaptın. Bu yüzden anlar, kelebekler, kuşlar dallarıma konmuyor. Çiçek açan öteki ağaçlar beni sevmiyorlar. Hiçbiri benimle konuşmuyor. Benim de canım çok sıkılıyor. Beni niçin farklı yaptın Barış? Hadi n'olur kalk. Bana da çiçek yap. Ben de onlar gibi olayım!"

Çam ağacının yalvarmalarına dayanamadım. Şöyle dedim ona, "Bak güzel çam, ben seni bilerek iğne yapraklı yaptım. Çünkü sen çamsın. Senin özelliğin bu. Öteki ağaçlardan farklı olduğun için sevinmelisin."

"Nasıl sevineyim? Neyimle övüneyim? İğne yapraklarımla mı?"

"Evet, iğne yapraklarıyla övünmelisin. Hadi git şimdi."

Benimle konuştuğundan sonra, çam ağacının neşesi yerine geldi. Meyve ağaçlarını rahatsız etmemek için, iğne yapraklarını topladı. Usulca yerine geçti.

"Yine geldi çirkin şey!" dedi elma ağacı.

"Kokusu bile farklı. Oysa bizim çiçeklerimiz mis gibi kokuyor," dedi armut ağacı.

Kiraz ağacı kahkahayla güldü, "Buna rağmen bir de kurum kurum kuruluyor. Şaşılacak şey doğrusu. Değil mi arkadaşlar?"

"Evet." dedi erik ağacı, "Kendini bir şey sanıyor zavallı!"

Bunun üzerine çam ağacı, "Elbette bir şey sanıyorum," dedi. "Çünkü ben sizden farklıyım. Hiçbiriniz benim gibi iğne yapraklı değilsiniz."

Çam ağacının bu sözlerine tüm meyve ağaçları kahkahayla güldüler, "İğne yaprakları var. Bir de onlarla övünüyor!" dediler.

"İyi ki başka şeyi yok!" dedi kiraz ağacı.

"Olmasın. Ben kendimi böyle seviyorum," dedi çam ağacı.

Sonra meyve ağaçları çiçeklerini döktüler. Yemyeşil yaprakları oldu. Salkım salkım meyve verdiler. Bir süre sonra meyveleri yendi, bitti. Hava soğudu. Yaprakları sararıp, döküldü. Rüzgâr, meyve ağaçlarının dökülen yapraklarını alıp götürdü. Meyve ağaçları çıplak kaldı.

Çam ağaçlarının yaprakları öylece duruyordu. Kış geldi. Lapa lapa kar yağdı. Her yan beyaza boyandı. Kaçak bir serçe soğuktan donmak üzereydi. Sığınacak bir yer arıyordu. Tam ümitsizliğe kapılmak üzereyken, çam ağacını gördü,

"Dallarınıza sığınabilir miyim sevgili çam ağacı?" diye sordu.

"Onlar da yapraklıydılar. Havalarda soğuyunca yapraklarını döktüler. İşte böyle. Her ağaç bir olmuyor," dedi çam

Küçük serçeyi dallarında barındıran çam ağacını canı hiç sıkılmadı. Üstelik kendisiyle gurur duydu.

Bunun üzerine elma ağacı yanına geldi, "Barış!" dedi,

"Arkadaşlarımla ben çok üzgünüz."

"Niçin?" dedim.

"Bize benzemediği için çam ağacıyla alay etmiştik. Üstelik onu resim kağıdından silmeni bile istemiştim. Tanımadığımız için sevmemiştik onu. Oysa o, kuşları dallarında barındırdı.

Güzel yapraklarıyla soğuktan korudu onları. Çam ağacını çok sevdik. Bizleri bağışlaması için, ne yapmamız gerekiyor?"

"Çam ağacından özür dilemelisiniz," dedim. Elma ağacı yerine gitti. Çam ağacına, "Arkadaşlarım adına sizden çok özür dilerim. Sizi çok seviyoruz," dedi.

"Ben de sizleri çok seviyorum," dedi çam.

Sabah uyanır uyanmaz, resmimi gördüm. Meyve ağaçlarım, çam ağaçlarım, kuşlarım, ördeklerim, kelebeklerim, arılarım, kır çiçeklerim... Ne güzel bir rüyaydı dedim kendi kendime. İyi ki çam ağacını silmemişim.

İNSANLIĞIN UZUN YOLCULUĞU ipek endüstrisi

Ördükleri kozalar içine kapanmış olan ipekböcekleri sıcak suda haşlandıktan sonra kozalar itinayla çözülür. Bir kilo ipek elde etmek için yaklaşık 7000 koza kullanılır. İpekböceğinin ördüğü ipliği çözerek bükmek ve dokumacılıkta kullanmak gerçekten dahiyane bir buluştur. Köklü tarihi olan ipek endüstrisi varlığını bu buluşa borçludur. Çinliler bu buluşun sırrını uzun zaman saklı tutmuşlar, Roma'ya çok az miktarda ipek kumaş göndermişlerdir. Ama böyle önemli bir buluşu ne kadar gizleyebilirlerdi ki? İpeğin sırrı önce Hindistan'a, oradan da İran'a, daha sonra da 12. yüzyılda Sicilya, İspanya ve Fransa'ya yayılıverdi. Ama ham ipek üretiminde Doğu'nun egemenliği fazla değişmedi. Bugünkü üretimin yüzde doksanı yine Doğu'dadır. Avrupa'da ipek endüstrisinin başlangıcı 13. yüzyıla dayanır.

Robin Hood Kim ki?

macera

Dünyayı dolaşmak için paraya ihtiyacımız vardı ve anlaşılan para kazanmak için kitap yazmak ve bu kitabı satmak iyi bir fikir değildi. Çünkü kitap yazmak için önce başka kitapları incelememiz, yani okumamız gerektiğini düşünüyordum. Bu da Ayşegül'ün, Orhan'ın, Aslı'nın ve Mustafa'nın hiç hoşuna gitmemiştir. Para kazanmak için başka bir yol bulmalıydım...

Bunları düşünürken gözüm Aslı'nın elindeki elmaya takıldı. Aklıma bir şeyler gelir gibiydi ama adını tam olarak hatırlayamıyordum. Aslı birden çığlık atarak elmasını gözümün önünden kaçırdı: "Hain bakışlarını elmamdan çek!"

İsim de aynı andan aklıma gelmişti. "Robin Hood!" diye sevinçle bağırdım. İlgerisini çekmediğini fark edince aynı sevinçle bir kez daha bağırdım: "Robin Hood!"

Yine bana ifadesizce baktılar. "Anlamıyor musunuz?" dedim. "Robin Hood zenginden alıp yoksula verirdi."

"Evet, filmi görmüştüm," dedi Ayşegül.

"Robin Hood ormanda yaşardı ve zenginlerden para alıp yoksullara dağıtırdı," diye konuyu özetledim. Sonra da: "Biz de aynı şeyi yapacağız," diye ekledim.

"Nasıl yani?"

"Basbayağı. Zenginlere gidip paralarını çalacağız, sonra da yoksullara dağıtacağız. Tabii bu durumda paraya ihtiyacı olan yoksullar biz olduğumuz için parayı kimseye dağıtmayıp kendimiz alacağız."

Hepimiz sözleşmiş gibi Ayşegül'e baktık. Aramızda babası zengin olan yalnızca oydu ve elindeki plastik bigudiyle oynuyordu.

"Saçmalamayın!" diye bağırdı. "Babam kendisinden para çalmamıza asla izin vermez. Ayrıca o sizin dediğiniz romanlarda olur. Günümüzde para çalanı hapse atarlar. Hem ben artık eve gidiyorum."

Ayşegül böyle arada bir hemen eve giderdi. Ama söyledikleri de pek yanlış sayılmazdı. O yokken biz başka nasıl

Fatih Erdoğan

para kazanabiliriz, diye düşünmeye başladık. Gün battığında henüz bir çözüm bulamamıştık. Ertesi gün buluşmak üzere ayrıldık.

Kıymalı patates kokusu bütün mahalleyi sarmıştı ve kokunun merkez üssü bizi evdi. Patatesin her türlüsüne bayılırım. Tam iki tabak yedikten sonra odama gitmişim ki kapı çaldı. Herhalde misafir gelmiştir, deyip hiç odamdan çıkmamaya karar verdim, ama az sonra benim odamın kapısı açıldı. Babam: "Ayşegül sizinle miydi?" diye sordu.

"Evet, bizimleydi, ama sonra eve gitti," dedim.

"Eve gitmemiş."

"Eve gitmemiş mi? Ama bize eve gideceğini söylemişti."

Babam, "Tamam," deyip kapımı kapattı. Dışardan, "Meraklanmayın, gelir birazdan," gibi bazı sözler duyuldu.

Kitaplığımdan Robin Hood'u alıp yeniden okumaya başladım. Uyandığımda sabah olmuştu ve babam başucumda bana bakıyordu.

"Söyle bakalım, Ayşegül tam olarak nereye gittiğini söyledi size."

"Eve..." diye kekeledim. Ne oluyordu? "Ne oldu?" diye sordum. Babamın yüzü ciddiye.

"Ayşegül dün gece eve gitmemiş. Bütün gece beklemişler, bütün çevredeki sokakları aramışlar, bulamamışlar."

Hemen yatağımdan çıktım. Kalbim sıkışır gibi oldu. Ayşegül kayıp mı

olmuştu? Ama eve gideceğini söyleyerek bizden ayrılmıştı? Eve gitmediyse nereye gidebilirdi?

Babam sıkıntılı sıkıntılı dışarı çıktı. Sofrada kahvaltı vardı ama annem gözleri şiş, pencerenin önünde oturuyordu. Babam ceketini alıp çıktı.

Canım hiç kahvaltı etmek istemiyordu. Ayşegül neden eve gitmemişti? Nereye gitmişti?

Birden kapı çaldı. Babamdı. "Giyin, gidiyoruz," dedi. "Polis herkesle konuşmak istiyor."

Polis sözü bende soğuk duş etkisi yaptı. Sanki bu sözü duyana kadar henüz durumun ciddiyetini anlamamıştım da bu söz beni kendime getirmişti.

Karakolda komiserin odasıydık. Orhan, Mustafa ve Aslı da gelmişlerdi. Onların anneleri ve babaları da endişeli bir yüzle oturuyorlardı. Biz girince hepsi bana bakmaya başladı. Çekinerek gösterdikleri sandalyeye oturdum. Bana bakmaya devam ediyorlardı. Ayşegül'ü benim sakladığımı filan mı düşünüyorlardı. Komiser, bana dönüp, "Evladım," dedi. "Ayşegül'ü tanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Aferin. Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün akşam. Dün akşam beraberdik."

"Sonra?"

"Sonra o eve gitti."

"Eve mi gitti?"

"Evet eve gitti."

Komiser söylediklerimi durmadan tekrarlıyordu. Ben de acaba anlamadı mı diye yine söylüyordum.

"Eve gitti demek, hımmm..."

"Evet eve gitti."

"Hımmm..."

Ayşegül'ün babası Atıf Amca dimdik bana bakıyordu. Orhan, Aslı ve Mustafa da aynı şeyleri söylemiş olmalıydılar. Bilinen tek şey şuydu: Ayşegül eve gitmişti. Buraya kadar her şey yolundaydı, ama bundan sonrası aksıyordu. Ayşegül eve gitmişti, doğru, ama Ayşegül eve gitmemişti. Yani evde yoktu.

O halde sorulması gereken soru şuydu: Ayşegül nereye gitmişti?

Aslı annesinin kolunu dürttü.

"Anne, Ayşegül'e ne oldu?"

"Bilmiyoruz kızım, bir bilsek."

"Bilince ne yapacaksınız?" diye sordu Aslı.

"Tabii ki çok sevineceğiz, kızım." dedi annesi. Sesi biraz gergindi.

"Dövmeyecek misiniz?" dedi Aslı. "Bir kere beni uzun uzun arayıp da, bulunca dövmüştün ya."

"Hiç döver miyim kızım? Şimdi sus bakalım."

Aslı Ayşegül'ün bulunduğu dövülmesinde ısrarlıydı. "Tamam, hele bir bulalım, döveriz," dediler de rahatladı.

"Neler konuşmuşunuz?"

Soruyu üstüme alınmamıştım, ama herkes bana bakınca toparlandım.

Komiser bana soruyordu.

"Neler konuşmuşunuz Ayşegül sizinle birlikteyken?"

Neler konuşmuşuk? Düşünmeye başladım. İnsanın aklına da hemen öyle pat diye gelmiyor ki. Hele soran bir komiserse insanın aklında ne varsa uçup gidiyor.

"RobinHood!"

Bir anda aklıma gelmişti. Robin Hood'u konuşmuşuk, ama bunun ne önemi vardı ki.

"Robin ne?" diye sordu komiser. Bunu sorarken yerinden doğruldu.

"Kim dedin? Neydi adı? Bir daha söyle." Bu sözleri söylerken eli kalemlili bir memura not almasını işaret etmişti. Masanın çevresinden dolanıp yanıma geldi. Herkese şöyle bir bakarak pozunu takındı.

"Söyle evladım, adı neydi demiştin o zatın?"

Zat? Bu da ne demekti?

"Robin..." diye kekeleydim.

"Robin..." diye komiser tekrarladı.

"Robin," dedim yine

"Robin," diye tekrarladı komiser. Sonra da patladı.

"Söylesene evladım, Robin kim?"

Bir karakolda böyle sıkıştırılınca birden kendimi suçlu gibi hissettim. Ağlamaya başladım. Komiser yumuşak bir sesle, "Robin kim evladım?" diye sordu.

İçimi çekmekten konuşamıyordum.
Birden Aslı'nın sesi duyuldu:

"Robin Hood bir hırsız. Biz banka soyacaktık ama Atıf Amca izin vermedi."

Komiserin gözleri yuvalarında bir tur döndü.

"Efendim?"

"Banka," dedi Aslı. "Banka soyacaktık..."

"Banka mı soyacaktınız?"

"Evet, ama Atıf Amca izin vermedi."

Atıf Amca oturduğu sandalyeyi gıcırdattı. Komiser de Atıf Amca'ya baktı.

"Demek izin vermedi. Şimdi durumu bir özetleyelim: Bir kız kayıp. Kızın babası bir banka soygununu önlemiş. Robin Hood diye bir şüpheli şahsın adı geçiyor."

Atıf Amca şimdi şaşkın bakıyordu.
"Ne bankası komiser bey, ben..."

"Bir dakika, bir dakika... Önce şu hikâyeyi bir dinleyelim."

Komiseri sevmiştim. Filmlerdeki gibi konuşuyordu. Sesinde babacan bir ton vardı.

"Evet, kızım. Neden banka soyacaktınız?"

"Banka soyacaktık, çünkü bize para gerekiyordu. Parayı yanımızda götürecektik."

"Nereye?"

"Yurtdışına..."

Komiser ve ötekiler bir kez daha yerlerinden kalkıp oturdular.

"Bu parayı yurt dışına götüreceğinizi şu Robin denen adam mı söyledi?"

"Yoo, Robin Hood yalnızca zenginlerden alıyor."

"Ne alıyor?"

"Paralarını."

"Bir dakika." Komiser yanındaki memura döndü. "Not alalım," dedi. Memur komiserin söylediklerini elindeki kağıda yazmaya başladı:

"Bir kayıp vakası. Baba bir soyguna karışmış. Gençlerin yurtdışına para transferinde kullanılmaları söz konusu. Kara para veya uyuşturucu mafyasıyla ilgili olabilir. Robin adlı bir şüphelinin adı geçiyor..."

Duyduklarıma inanamıyordum. Aslı işleri ne hale getirmişti! Hemen konuşmaya başladım:

"Komiser Amca, öyle değil..."

"Nasıl?" dedi komiser amca. Biraz bozulmuş gibiydi, çünkü oluşturduğu hikâyeyi beğenmişti.

"Biz dünyayı dolaşmak istiyorduk. Bunun için para gerekiyordu. Robin Hood bir roman kahramanıdır. Bir hırsızdır, ama yoksulları değil zenginleri soyar ve elde ettiklerini yoksullara dağıtır. Biz bunları konuştuğundan sonra Ayşegül yanımızdan ayrıldı ve kayboldu, hepsi bu..."

"Hepsi bu," diye tekrarladı komiser.
"Evet hepsi bu. Ama söyler misiniz bana, bu kız nerede?"

Cincin Hanım Bebek Bakıyor

Günün çok erken bir saatiydi ve Cincin Hanım'ın kocası işe gitmişti. Cincin Hanım erkenden uyanmış, çayı demlemiş ve bütün hanımlar gibi kocasının öğle yemeğini sefertasına koymuştu. Yine bütün hanımlar gibi kocasına pencereden el sallayıp, kocası köşeyi

döner dönmez, kocası işe giden bütün hanımlar gibi yatağına dönerek mışıl mışıl uykuya dalmıştı. Birkaç saat uyuduktan sonra kapının vurulmasıyla uyandı. "Amm da uyumuşum!" diye söylendi kendi kendine. Sonra hemen giysisini giyip kapıyı açmaya koştu. Gelen, kucağında küçük bir çocuk taşıyan güzel bir bayandı.

"Sizi rahatsız ettiğim için başışlayın," dedi Cincin Hanım'a güzel bayan.

Cincin Hanım:

"Zararı yok canım, zaten çoktan kalkmışım," dedi.

"Bugün kasabaya gitmek zorundayım," dedi güzel bayan. "Ama Afacan'ı kime bırakacağımı bilemedim."

"Afacan'a ben bakarım, siz üzölmeyin," dedi Cincin Hanım. Bir yandan da o gün yapmak zorunda olduğu işleri düşünüyordu. Üstelik fazla da uyumuştu. "Aman canım," diye düşündü. "İlk kez böyle sıkışmıyorum ya; hem Afacan'ın,

12

hem de ev işlerinin hakkından gelirim ben."

Sonra kollarını açarak, "Gel bakalım küçük Afacan," dedi.

"Yemek vermenize gerek yok," dedi güzel bayan. "Bakın şu elmaları getirdim; acıkırsa bunlardan yiyebilir."

"Olur," dedi Cincin Hanım ve elmaları bir kâseye koyup büfenin üzerine kaldırdı.

Güzel bayan gittikten sonra Cincin Hanım Afacan'ı salondaki halının üzerine bıraktı. Sonra ev işlerine başlamak üzere mutfağa girdi, ama işte tam o anda bir çay kaşığı kadar küçülüverdi!

"Aman," diye bir çığlık attı. "Ev işlerini nasıl yapacağım şimdi?"

Sonra kendi kendine, "Kocam gelince başımın ağrıdığını, bu nedenle iş yapamadığımı söylerim," diye düşündü. "Şimdi girip şu çocuğa bakayım, neler yapıyor acaba?"

Salonun kapısındaki eşige tırmanıp atladı. Tam zamanında gelmişti, çünkü Afacan çoktan salonun öteki ucundaki masaya ulaşmış, üzerinde reçel kavanozu, sandviçler ve dolu bir çaydanlık bulunan masa örtüsüne asılmak üzereydi!

Cincin Hanım çabuk çabuk

düşündü. O masaya yetişene kadar iş işten geçmiş olacaktı, bu yüzden o sırada hemen yanibaşında yerde duran ve parlatılmayı bekleyen gümüş çanağı deviriverdi.

"Tıngır mıngır!" diye bir ses çıktı çanaktan. Afacan sesi duyunca hemen o yana doğru emeklemeye başladı.

"Hah, işte bununla oyna," dedi Cincin Hanım. Gümüş çanağın kırılmayacağını biliyordu.

Ama Afacan gelip gümüş çanak yerine, "Cici bebek, cici bebek!.." diyerek Cincin Hanım 'ı yakalamasını mı! Onu başaşağı çevirmiş, çırpınışına kahkahalarla gülüyordu, çünkü Cincin Hanım ayaklarını salladıkça Afacan'ın elleri gıdıklanıyordu.

"Hooop! Bırak beni bakalım..." diye bağırdı Cincin Hanım, ama Afacan 'ı babası her zaman, "Hop hop!" diye zıplatırdı. Cincin Hanım, "Hoop," dediği

için de onu zıplamak istiyor sandı. "Hop, Hop," diyerek havaya atıp tutmaya başladı. Neyse ki, Cincin Hanım şiltenin üstüne düştü; durana kadar da birkaç kez zıpladı.

"Eğer aynı şey ben büyükken olsaydı, şimdiye sağlam bir yanım kalmazdı," diye düşündü Cincin Hanım. Sonra yine Afacan'a çevirdi gözlerini. İyi ki de çevirmişti. Afacan eline bir kibrit çöpü almış, öteki elindeki kibrit kutusunun yan tarafına sürterek yakmaya uğraşıyordu. Neyse ki, ilk denemesinde kibriti yanlış yere sürttüğü için başaramadı.

Cincin Hanım'ın kafası makine gibi çalışıyordu; ne yapmalıydı? "Küçük çocuklar hep büyüklerinin yaptıklarını yaparlar," diye düşündü. Sonra yerdeki leblebiyi alıp Afacan'a doğru fırlattı.

Ama Cincin Hanım o kadar telaşlıydı ki, attığı leblebi Afacan'ın kulağının ucuna değip yuvarlandı gitti. Yine de işe yaramıştı galiba,

çünkü Afacan elindeki kibrit kutusunu atmış, ona doğru dönmüştü şimdi.

"Bebek, cici bebek!.." diye bağırarak Cincin Hanım'a doğru emeklemeye başladı. Böylece yeni ve komik bir oyun başlamış oldu. Bu oyun Cincin Hanım için pek de komik sayılmazdı doğrusu. Hemen şiltenin üstündeki minderin altına kaçtı.

Yakalanmamak için durmadan yer değiştiriyor, o minderin altından ötekine, sonra da bir başkasının altına giriyordu. Sonunda oradan çıkıp bir saksının içine gizlendi. Yeşil yaprakları olan güzel bir çiçektir bu. Cincin Hanım çiçeğin gövdesine tırmandı tırmandı ve hop! diye büfeye atladı. Hani şu güzel saksılı begonya çiçeğinin durduğu büfeye... Kazanmıştı işte.

"Haydi gelsene," diye seslendi Afacan'a. Ama Afacan yine kibrit kutusuna yönelmişti. Cincin Hanım:

"Hayır hayır, bırak onu!" diye bağırды, ama duyan kim? Cincin Hanım, "Ne yapmalı, ne yapmalı?" diye yerinde zıplıyordu. Afacan kibrit

kutusunun içinden bir kibrit çıkarmış yakmaya çalışıyordu yine.

Cincin Hanım hemen sırtını o güzel begonya saksısına dayadı, itti, itti...

Ve hop!.. Saksı, içindeki çiçeği ile birlikte büfeden aşağı devrilererek büyük bir gürültüyle kırıldı.

Afacan sesi duyunca kibriti filan unutup yüzlerce parçaya ayrılmış olan güzel saksıya doğru yöneldi bu kez. Hemen toprağı ve içindeki saksı kırıklarını avuçlayıp, "Mama, mama!" diye ağzına götürdü.

"Hayır, hayır!" diye bağırды yine zavallı Cincin Hanım. Ağlamak üzereydi artık. Tam o anda güzel bayanın bıraktığı elmaları gördü. Hemen yanındaki kâsenin içindeydi elmalar. Birer birer alıp aşağıya attı.

Afacan yerde yuvarlanan elmaları görünce toprağı ve saksı kırıklarını unutup bu kez elmaların peşine düştü. Son elma mutfağına doğru yuvarlanmıştı, tabii Afacan da arkasından...

Tam o anda kapı vuruldu. "Giriniz," diye seslendi Cincin Hanım salondan. Kapıdan içeri Afacan'ın annesi güzel bayan girdi. Salondan da Cincin Hanım elinde

süpürgesi, bir faraşla topladığı toprak ve saksı kırıkları ile üstelik normal boyuna dönmüş olarak çıktı.

Güzel bayan:

"Afacan yaramazlık yaptı mı?" diye sordu Cincin

Hanım'a.

"Hiç bile," dedi Cincin Hanım, "Birlikte öyle eğlendik ki..."

"Haydi Afacan, eve gidiyoruz artık," dedi güzel bayan.

Ama Afacan birden ağlamaya başladı:

"Bebek, bebek, cici bebek..."

"Bebek mi?" dedi annesi. "Buraya gelirken bebek getirmemiştik ki biz. Zaten senin bebeğın de yoktu. Ne istiyorsun anlamıyorum."

"Aman canım, siz bakmayın ona," dedi Cincin Hanım.

"Çocuklar sık sık büyüklerin anlamadığı şeyler söylerler, bilirsiniz."

Cincin Hanım Afacan'la annesini uğurladı ve hemen evi toparlamaya girişti.

Yaşanmış Hayvan Hikayeleri"nden Seçmeler

Yazan: Tülün Yalçın, Resimler: Güngör Kabakçıoğlu

HİNT FAKİRİ

16 **G**üzel kızım Noti'nin yedi tane yavrusu oldu. Çok iyi anneliği on beş gün sürdü, sonra bana güvenmeye başladı. Yavruların süt saati gelip ağlaşmaya başlayınca bana gelip patileri ile dürtüp kaldırıyor, kendi de bir yere saklanıyordu. Her halde sütü yetmiyor diye biberona başladık. O da zor bir olay; ilk başta hepsi birbirine öyle benziyordu ki, bazı haksızlıklar oluyordu. Kimi iki kere süt içiyor, kimi de aç kalıyordu. En sonunda süt verdiklerimi kırmızı amerikan tentürdiyotu ile işaretlemeye başladım. Çabuk serpildiler. Dünya tatlısı koker yavruları oldular, ama

büyüdükçe bakım dertleri de büyüdü. Onlara ev bulma zamanı gelmişti. Almak isteyenleri, sanki bir yuvadan evlat edinmeye gelmişler gibi sorguya çekiyordum:

"Köpek almayı çok iyi düşündünüz mü?"

"Evde herkes hayvan seviyor mu?"

"Küçük çocuğunuz var mı?"

"Yolculuğa çıkarsanız kim bakacak?" vb.

Uygun görmediklerime vermiyordum.

Yavruları alanlardan, çok iyi bakacaklarına dair söz almama rağmen, arkalarından annelerinden daha fazla üzülüyordum. Son bir yavru kalmıştı. Onu kendimize saklayalım derken ısrarlı bir telefon:

"Ben Ö.. Şirketinin genel müdürünün sekreteriyim. Sizde koker yavruları varmış."

"Evet."

"Cins mi? Amerikan kokeri istemiyoruz."

"Evet, safkan İngiliz kokeri."

"İyi, gelip alacağız."

Ben hemen itiraz edip, almak isteyeninin kendisinin gelmesini söyledim. O da, müdürünün yabancı olduğunu ve hiç Türkçe bilmediğini belirtti.

"Ne olursa olsun, ben yavrumu hiç görmediğim bir aileye bir paket gibi yollayamam," diyerek telefonu kapattım. Sekreter yine aradı ve ertesi gün ailece gelerek köpeği alacaklarını söyledi.

Sabah saat sekiz civarında kapı çalındı. Önde beş ve on yaşlarında süslü elbiseleri içinde esmer iki kız çocuğu, İngilizce "Yavru köpek nerede?" diyerek içeri daldılar. Arkadan, Hintli olduğu anlaşılan kibar bir bey ve sariler içinde ufak tefek karısı. Çocuklar bana yaramazca gibi geldi; yavruyu veremeyeceğimi söyledim. Hintli kadın güzel İngilizcesiyle, daha önce bir kurt köpeğine baktığını, çocuklarla iyi anlaşığı için bu sefer de İngiliz kokeri

almak istediğini söyleyerek beni ikna etti. Yavrumdan içim buruk ayrıldım.

Beş gün geçmişti ki, sabah sabah sekreter hanım telefon ederek müdürünün biraz sonra bana uğrayacağını, köpek yavrusu ile ilgili bazı sorunları olduğunu söyledi. Çok geçmeden müdür bey geldi, elinde yavru. Hemen elime aldım. Sanki verdiğim tombul yavru gitmiş, yerine baharat kokan sıska bitkin bir sokak köpeği gelmişti. Kendimi tutamadım, "Aman Allahım, ne yaptınız buna?" diye söylendim. Kibar müdür ağlamaklı:

"Çok iyi bakmaya çalıştık, ama durmadan ağlıyor ve ne verdikse yemiyor. Ne yapacağımızı şaşırdık."

"Şimdiye kadar altı köpek yavrusu verdim hiç böyle bir olay olmadı. Alanların çoğu telefon edip ne kadar iyi olduklarını söyleyip teşekkür ettiler."

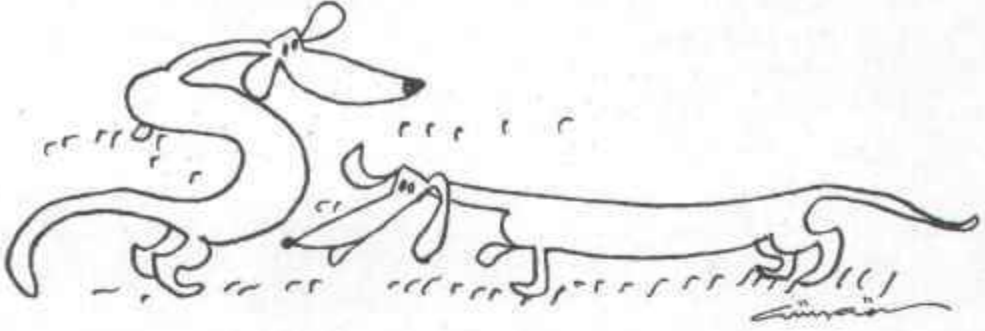
"Biz Hindu'yuz. Hiç et, tavuk yemeyiz. Köpeğe de yediğimiz şeylerden verdik. Herhalde beğenmedi."

"Madem öyle, hazır yavru köpek mamaları var, ondan alsaydınız."

"O kutuların içinde de etli şeyler olduğu için evimize sokamayız."

Ben, "Köpek bu, et yer. Sizin hatırınız için din değiştirecek değil ya!" deyince ikimiz de gülüştük.

Özür dileyerek, Hint fakirine döndürdüğü ama Hindu yapamadığı yavruyu bana bırakıp gitti. Yavrucağızın toparlanması tam bir hafta sürdü.

SOSİSİN İNTİKAMI

Çeri ile Piter iki sosis köpek. Çeri ne kadar iyi huylu ise, Piter edepsiz, asi. Boyuna bakmadan herkese tavır koyuyor.

Misafirimiz geldi, hiç hayvan sevmez, iğrenir. Gelir gelmez, "Aman paltomu portmantoya asmayın, köpekler değer, emin bir yere koyun," dedi. Biz de kullanılmayan bir odadaki divanın üstüne koyduk.

Biraz zaman geçince köpeklerden

de sıkıldı, "Bu çirkin şeyleri gözümün önünden alın," dedi. Biz de onları koridora kapattık.

Misafirin gitme vakti gelince içeriye, paltosunu getirmeye gittim. Elime alıp kaldırınca ne göreyim? İçinden sular dökülüyor. Piter odayı açmış, gizlice şeklini hiç bozmadan paltonun içine girmiş, çişini etmiş ve çıkmış. Bu, Piter'in, kendisini sevmeyen insana kendince uygun bulduğu cezaydı.

OBUR TİNTİN

Tintin'i, Beyaz Rus köpeği olan annesi ve bembeyaz iki kardeşi yanında, kapkara bir yumak parçası gibi durduğunu görünce dayanamadım, aldım.

Çok tatlı bir şeydi, yalnız bir kusuru vardı: Bir türlü doymak

bilmiyordu. Yemeğini çatlayana kadar yiyor, kusup gene yemeğe başlıyordu. Bu yüzden tombul bir köpek oldu.

Bayram yakındı, bize İstanbul'dan (Merzifon'dayız) bir kilodan fazla özel yaptırılmış kaymaklı lokum

geldi. Annem, bayramda açılmak üzere dolapta bir yere sakladı. Bayram günü misafirler geldi, kutu yerinde yok, her tarafı aradık yok.

Sonra Tintin'in hareketleri dikkatimizi çekti, ortadan yok oluyor, bir müddet sonra yanakları, alını beyaz toz gibi bir şeylerle geri dönüyordu. Çok geçmeden bunun pudra şekeri olduğunu anladık. Sıkı bir takipten sonra çaldığı kutuyu bodrum katına inen merdivenin altına iyice saklamış olduğunu gördük, lokumların yarısından fazlası yenmişti.

Tintin'in hırsızlığını rengi ele vermişti. Belki de ilk defa dünyaya beyaz gelmediğine pişman olmuştu!...

MÜFTÜNÜN PAPUÇLARI

19

Kırklı yıllar... Erzurum'dayız. Palandöken eteklerinde kocaman, bahçe içinde bir evdeyiz. Bahçede, besleyebileceğim her türlü hayvan var. Köpeklerden Tintin, Fıstık ve dört yavrusu eve girip çıkıyorlar. Bayram günleriydi, eve gelen giden oluyor. O yörede köpekten pek hoşlanmıyorlar. Biz de köpekleri bodruma kapattık. Bir ara bahçede askerlerin harıl harıl bir şey aradıklarını gördüm. Annem de sakallı bir beyden özür diliyordu.

Hikaye şöyle: Sakallı bey Erzurum müftüsüyümüş. Bayram ziyareti için babama gelmiş. Mest giydiği için lastik pabuçlarını kapıda bırakmış. Bodrum penceresinden çıkmayı başaran Fıstık, lastik pabuçları alıp bahçenin ortasında paramparça etmiş. "Sakmaları göze çöp batar," sözü boşuna söylenmemiş!

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

Neden ağladığımı sormuştum. Hatta Acar, "Bir kerecik de ortaya bir soru atmadan yazıyı bitirsen sevinçten ağlayacağım," demişti en son.

Ağlamak, üzerinde fazla düşünmeksizin arasına başımıza gelir. Ben bazı filmleri izlerken gözlerim dolar da aman taşmasın diye banyoya filan kaçırım. Küçükken ağladığım fark edilip de, "Aaa ağlıyor," dediklerinde daha çok ağlamaya başladım.

Ama neden ağladığımı merak etmek bugüne kalmış demek ki. Acar beni şaşırtan bir şey söyledi: "Gözlerimiz hep ağlar!"

20 Ne demekti bu şimdi? Sanki bir bilge sözü, ya da bir şiirin bir dizesi. Tam âa televizyonda haberleri izlerken kafamı karıştıran bir söz. Yeni kitabıma iyi bir isim olabilir, ama bunun için önce bu ada uygun acıklı bir kitap yazmam gerekecek. Acar çok anlamlı bakmadığımı düşünmüş olmalı ki, açıklamaya girişti.

"Gözlerimizin kurummasını önlemek üzere üst gözkapığımızda bulunan gözyaşı bezleri sürekli olarak gözyaşı salgıliyormuş. Bu sıvı yalnızca gözü nemli tutmakla kalmaz, aynı zamanda göze giren tozları kirleri dışarı atarmış."

Acar anlaşılın ansiklopedi araştırmasını iyi yapmıştı. Onu takdir etmişim. "Hımmm..." diye hımladım.

"Örneğin kaplumbağalar..." diye devam etti. "Gözlerine kaçan kumları dışarı atmak için şakır şakır gözyaşı dökerlermiş. Bakan da sanırmış ki, zavallı hayvan bir şeye üzölmüş, ağlıyor."

"Belki de öyledir," dedim.

"Nasıldır?"

"Belki de gerçekten ağlıyordur. Hiç kendisine soran olmuş mu?"

Acar'ı bir düşünce aldı. İşte sonunda altından kalkamayacağı bir soruyla onu susturmuşum. Muzipliğimi tadına vara vara oturduğum koltuğa yayılıp gözlerimi televizyona çevirdim. Haberler sürüyordu.

"Evet!"

"Ne? Ne evet?"

"Evet sormuşlar," dedi Acar. "Ama bilimsel bir şekilde. Yani bir kaplumbağa konuşmadığı için tabii onunla bir diyalog kuramayabiliriz, ama onun hangi durumlarda gözyaşı döktüğünü, bilimsel deneylerle saptamak mümkün. Bu da verilerin yine kaplumbağadan alınması anlamına gelir."

Oturduğum koltuğa yapışıp kaldım. Bu zamanın çocukları canımı sıkıyordu artık. Ama tabii ben bir babaydım ve takdir ettiğimi göstermeliydim. Bozuntuya vermeden ve gözümü televizyondan ayırmadan yüksek sesle "Hımmmm..." dedim. Tam "Hımm"lamamın son "m"sine gelmişim ki, bir şey fark ettim. Bir kez daha "Hımm"ladım. Evet, aynı şey olmuştu. Bir daha "Hımm"ladım. Yine! Hımm'lamamın hızını azalttım, sonra arttırdım. Çok ilginç!

Heyecanla yerimden kalktım. "Hey! Bakın ne..." diye başlayacaktım ki Acar'ın, Selma'nın ve Ozan'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Kendi kendime "Hımm"lamam Ozan'ın hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü o da benim sesimi taklit ederek "Hımm"lıyordu.

"Ben Hımm'ladıkça televizyonda çizgiler oluşuyor!" diye bağırdım.

"Neden?"

Resimdeki korkunç bakış sizi korkutmasın.

Papağan yılanı adlı bu türün kendini korumak için korkunç gözükme çabasından başka bir şey değil bu.

Yılanların yaklaşık 2700 türü bulunur. Fosillerden anlaşıldığı kadarıyla 80 milyon yıl önce de vardılar. Ayakları, hareketli gözkapakları, dış kulakları, kulak zarları ve orta kulak boşlukları yoktur.

Erkek ve dişi yılanlar bazı türler dışında genellikle birbirine benzer.

Hayvanlarla ya da yumurtalarıyla beslenirler. Avlarını bütün olarak yutarlar. Derileri çok esnek olduğundan kendilerinden çok büyük hayvanları bile yutabilirler. Bazen de boa ve piton yılanları gibi türler avlarını vücutlarıyla sarmalayıp boğarak öldürürler. Zehirli yılanların zehiri üst çenelerindeki bezlerden salgılanır. Bu zehir yılanın dişiyle ısırıldığı yere akar ve avın ölümüne neden olur.

BİR SABAH....

Fatih Erdoğan

BİR SABAH UYANDIĞIMDA GÖRDÜM ONLARI
BİR BURAT, BİR GÜNEŞ, ŞAPKA VE SAAT

BURAT DEDİ Kİ HAYDİ LÜTFEN ÇABUK OL,
ŞAPKAYI BAŞIMA TAK
BAŞIMA GÜNEŞ GEÇECEK, KARIŞMAM SONRA
BAK.

ŞAPKA DEDİ Kİ KOLAY MI BENİ YAKALAMAK
İSTERSEN HELE BİR ŞANŞINI DENEMEYE KALK

SAAT DEDİ ÇOK AZ KALDIM ON İKİYE
BİRKAÇ YELKOVAN TURUYLA BİTECEK BU
HİKAYE

ŞAPKA DEDİ DENCİYİMİZSEN
BU İŞ SENİN İÇİN ZOR
BAZILARI İÇİN ŞAPKA
YAKALAMAK BİR TÜK SPOK

BURAT DEDİ LÜTFEN ÇABUK, AZ KALDI ON İFTE
BELKİ BİR SAAT, BELKİ BİR DAKIKA, BELKİ DE BİR
SANIYE

BAŞIMIN ÜSTÜNDE
YERİN VAR,
AMA GİDİKLANIRIM,
DYNAMAGİN
PARMAKLAR

DRAYDI YAKALADINI
YAŞASINI YİHHUUUI
NELER OLUYOR? NE BİÇİM
SABAH BLİ?

BAĞIŞLAYIN EFENDİM
BİR DALGINLIK OLMUŞ

REGİM ÇALIŞMALARIMI KAYBETMİŞTİM
MEĞER UNUTMUŞUM SABAHINIZDA
UMARIM BİR DAHA SİZİ
ÜZMEZLER,
BİLİRSİNİZ SANAT BİRAZ
TUHAFTIR DA...

BİR KİTAP BİR YAZAR SELMA ERDOĞAN

Sevgili Matematik

İdil Özçelik

Resimler: Bora Özen, Mavibulut Yayınları, 1998. 32 sayfa.
ISBN975-310-104-X

24

"Sevgili Matematik,
Ben birinci sınıfa bu yıl başladım. Sayıları ve sayılarla işlem yapmayı yeni öğreniyorum. Bugüne kadar hep oyunlar oynadım. Okul başlayınca oyunlar biraz azaldı. Oysa ben hem oynayıp, hem de öğrenebilirim. Babam senin çok eğlenceli olduğunu söyleyip duran bir mühendis. Annemse edebiyat öğretmeni ve o da diyor ki: "iyi bir matematik problemini çözmekle, güzel bir şiirin tadına varmak, benzer zevkleri verir insana."

Sevgili Matematik,
İşte sana bunun için yazıyorum. Seninle çok iyi arkadaş olabileceğimize inanıyorum. Daha eğlenceli sayfalardan bana gülümseyebilir, benim seni daha kolay anlamam için, yaşıma ve gelişme hızıma uygun alıştırmalar ve problemlerle karşıma çıkabilirsin. Ben de seni oyunlarla tanımak, anlamak istiyorum.

Ne dersin? Birlikte bunu başarabiliriz, değil mi?"

Matematik korkusu üzerine bizde bilinen iki örnekten biri Ali Nesin'in "Matematik Korkusu," öteki de Nazif Tepedelenlioğlu'nun "Kim Korkar Matematikten?" adlı kitaplarıdır. Bilimlerin vazgeçilmez aracı olan matematik, aslında çok zevkli bir oyundur. İşte İdil Özçelik'in kitabı bu zevkli oyuna girmek için özellikle birinci sınıf çocuklarının ilk başvuracağı kitap. Kitaptaki oyunların tamamı 1'den 10'a kadar toplamayı kolay algılanabilir hale getirmek için düzenlenmiş. Birinci sınıfa başlayan kardeşlerinize hoş bir armağan olabilir. Kitapçılarda...

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan

Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan

Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu

Saklambaç Oyunu Nuran Turan, *Mistik*

Barış Çiçeği Nuran Turan, *Turgut Keskin*

Yok Devenin Başı Nuran Turan, *Sibel Demirtaş*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM

Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan

Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih Erdoğan

Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan

ÖYKÜLERLE EĞİTİM

Yağmur Yatağını İslatinca julide Sevim Aysun Yıldız

Sünnetçiöğlü

Kim Korkar Gambliom'dan Nuran Turan *Sibel Demirtaş*

Pofuduk Tembeller Ülkesinde İlda Delimenkanoğlu *Melek Öndün*

Öndün

Küçük Beyaz Bulut Serpil Ural

Yıl Dede'nin Dört Kızı Perihan Karayel

Etekleri Zil Çalan Kız Nilgün Mete *Aydağlı*

Nil Soru Soruyor Seza Aksoy *Ümit Öğmel*

FINDIK KİTAPLAR

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul *Bishku*

Bir Işık Bin Işık Handan Derya

Halil'in Yeni Ayakkabıları Turan Akıngiç *İnceer*

EDEBİYATA DOĞRU

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Rüya Kapamı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*

Kapadokya'nın Sırları Nuran Turan *Nuri Abaç*

Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazan Erkmen*

Nasreddin Hoca ve Serdar Nuran Turan *Nazan Erkmen*

Gönül Kuşu: Michal Snunit *Fatih Erdoğan*

Atatürk ve Serdar Dolmabahçe'de Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Anıtkabir'de Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Yalova'da Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Pera Palas'ta Nuran Turan

KİTAP KURDU

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak

Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör

Onu Seviyorum Fatih Erdoğan

Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch

Coco ve Sirk Yıldızı Güngör Köknel

İsmail ve Babamın 68 Kuşağı Necdet Neydim

Benim Orkestram Sizinkini Döver Melek Güngör

Çirkin Çirkef Cinleri ve Gül Sokağı Sakinlerinin

Savaş Dilek A. Bishku

Anıtların Öyküleri Adnan Özyalçınar

İlk Zıppır Bilmeceler Yavaş Ural

Kolo Vedat Dalokay

Masallarla Dünya Gezisi Gülçin Alpöge

BİLGİ/BİLİM/ARAŞTIRMA

Kütüphanecilikte Bilgisayara Geçiş Mesut Yavaş

Anadolu Liselerinde Kültürel Sorunlar Meral Alpay

Çocuk Kültürü İpşiroğlu

İlköğretim Kurumu Seçme Nilgün Binişik

Kitap kataloğumuzu ve fiyat listemizi edinmek için 0212-252 63 75 numaralı telefonu, 0212-244 08 60 numaralı faksı kullanabilir veya

mavibulut@superonline.com adresine elektronik posta gönderebilirsiniz.

Üç eşsiz dergi...

Sizin için...

Aylık çocuk dergisi...

Eşi benzeri yok. Okumayı seven, güzel şeyler okumak isteyenler için...

Abone olun, size hep gelelim...

12 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 4.500.000 TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

Büyükleriniz için...

Çocuk edebiyatı araştırmaları dergisi.

Anne babalar, kütüphaneciler, araştırmacılar, yazarlar, çizerler, öğretmenler için... Abone olun.

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 2.200.000 TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

Kedi dostları için...

Kedileri ve hayvanları seven herkes için...

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 2.200.000 TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

ISSN 1300-3291-10
01-192E-00E1 NSS1
9 771300 329115

84